

“Als zoon van een aardappelboer had ik voor een agrarische opleiding kunnen kiezen, maar dat heb ik destijds heel bewust niet gedaan. Het verdiende niks en het ging toen ook slecht in de branche. Ik ben rechten gaan studeren in Leiden en kwam via mijn stage ondernemingsrecht bij Stibbe terecht. De sfeer beviel me, dus toen ze mij vroegen daar te komen werken, deed ik dat meteen. Ik was gespecialiseerd in staats- en bestuursrecht, gaf advies en voerde juridische procedures voor en tegen de overheid, bijvoorbeeld over bouwvergunningen of subsidies. Vooral het pleiten in de rechtszaal vond ik leuk. Na mijn werk ging ik terug naar de boerderij in Zwanenburg waar ik toen al woonde. Ik vond het fijn om vanuit de hectiek van de stad terug te gaan naar de rust. Als ik naar mijn werk reed zag ik soms de mensen op het land werken en dacht wel eens ‘was ik ook maar lekker buiten.’ Hoewel ik het naar mijn zin had bij Stibbe heb ik in 2012 mijn baan opgezegd. Dat had twee redenen. Mijn vader werd ouder en wilde weten waar het naartoe ging met zijn bedrijf: kon een van de kinderen hem opvolgen of moest hij het verkopen? Tegelijkertijd vroegen ze mij bij Stibbe hoe ik mijn toekomst voor de komende vijf á tien jaar voor me zag. Wilde ik nog jaren als advocaat blijven en wellicht een traject richting partnerschap? Ik had carrière kunnen maken. Toch koos ik ervoor om ontslag te nemen. Het honderd jaar oude familiebedrijf is weg als het verkocht wordt, maar de advocatuur verdwijnt niet zomaar. Ik ben ook nog steeds advocaat, want heb me niet uitgeschreven.”

BOER ZOEKT VROUW

“De reacties van collega’s waren overwegend positief, maar er waren ook mensen die dachten: ‘Waar begint-ie aan? Studie weggegooid, mooie carrière opgegeven. Zonde.’ Daar trek ik me niet veel van aan. Ik heb weinig spijt van mijn beslissing gehad. Wel is mijn leven sindsdien compleet anders. De stabiliteit en het overzichtelijke van mijn baan op de Zuidas is weg. Ik loop nu met vieze nagels in overall in plaats van in een mooi, net pak. Het is wel grappig dat ze mij in de boerenwereld nog steeds zien als een nette kantoorjongen met een brilletje. Andersom zei een studievriend laatst dat ik zo plat was gaan praten. Zo probeer ik me aan beide werelden aan te passen. Mijn vrouw Carola werkt als kwaliteitsfunctionaris op het laboratorium van het Waterland Ziekenhuis in Purmerend. Zij staat helemaal achter mijn keuze en helpt af en toe mee. Elke zaterdagochtend verkoopt zij op de boerderij zakken aardappelen aan particulieren. Mijn dagen zijn hier afwisselender dan bij Stibbe. De ene keer zit ik op de trekker of ben ik aan het rooien, dan weer sleutel ik aan de tractor. Ik werk van zeven uur ‘s morgens tot ‘s avonds laat. Het is deels fysieke arbeid en dat maakt het soms zwaarder. En ik verdien minder. In augustus hadden we ontzettend veel regen en hoosbuien. Dat heeft schade veroorzaakt en natuurlijk merk je dat financieel ook. Er stond veel water op het land en een deel van de oogst is verrot. Ja, dat is boeren. Het hoort erbij. Mensen hebben vaak een romantisch beeld van het landelijk buitenleven door series als Boer zoekt Vrouw. Maar het is ook hard werken. Ze zien niet hoe ik soms in de stromende regen tot mijn knieën in de modder sta. Daarnaast is het pionieren. Mijn vader deed vooral in bulk, Agria-aardappels voor afnemers als McCain en Aviko. Ik kwam op het idee om verschillende oude aardappelsoorten uit Frankrijk en Engeland te gaan telen, zoals Belle de Fontenay, La Ratte en Pink Fir Apple. De nadruk ligt nu veel meer op de smaak van de aardappel. Ik haal veel voldoening uit dit werk. Een oogst binnenhalen waar je maanden lang hard voor hebt gewerkt, is een prachtig gevoel.” 🍷

